

ŠTO JE TEOZOFIJA I TEOZOFSKO DRUŠTVO

C. W. Leadbeater, C. Jinarajadasa, A. Besant, J. Krishnamurti.

Za potrebe teozofskog studija prevedeno u Zagrebu 1983.

S A D R Ź A J

PRVO POGLAVLJE

Filozofija – religija – nauka
Teozofija kao filozofija
Što je čovjek ?
Čovjekova prošlost i budućnost
Majstori
Teozofija kao religija
Teozofija kao nauka

DRUGO POGLAVLJE

Reinkarnacija
Što se reinkarnira ?
Čovjekova besmrtna duša
Proces reinkarnacije
Rast duše
Što je smrt
Što određuje duljinu života ?
Reinkarnacija - ključ životnih problema

TREĆE POGLAVLJE

Karma - zakon koji upravlja ljudskim životom
Trostruka nit sudbine
Moć misli
Moć volje i želje
Moć djelovanja
Čovjek - tvorac vlastite sudbine
Karma osigurava veliku budućnost

ČETVRTO POGLAVLJE

M a j s t o r i
Univerzalno svjedočanstvo o Savršenim ljudima
Rad Majstora
Kako doći u dodir s Majstorima
Čovjekova uzvišena sudbina

PETO POGLAVLJE

Da li je Teozofija istinita ?
Istina je velika . . .
. . . i ona će nadvladati
Kako dolazi svjetlo
Raditi - zatim znati
Bog u čovjeku

ŠESTO POGLAVLJE
Što je Teozofsko Društvo ?
Ciljevi - Tri su cilja Društva :
Svrha Društva
Pogled na život
Jedino bitno

PRVO POGLAVLJE

Filozofija – religija – nauka

Teozofija je filozofija jer pred nas jasno stavlja i objašnjava Plan evolucije duše i tijela u našem sunčevom sistemu. Ona je religija utoliko što, nakon što nam je izložila uobičajeni tok evolucije, pokazuje i savjetuje metodu kojom se taj tok može skratiti, tako da bismo svjesnim naporom mogli brže napredovati prema cilju. Ona je nauka, jer ono čemu nas uči ne smatra predmetom teozofskog vjerovanja, nego predmetom neposrednog promatranja putem učenja i istraživanja.

Teozofija kao filozofija

Teozofija kao filozofija nam objašnjava da je sunčani sistem uređen vrlo temeljito i da je taj mehanizam izraz veličanstvenog života, čiji je tek maleni dio čovjek sam. Ona se i bavi upravo tim malenim dijelom, koji se nas najneposrednije tiče, i iscrpno ga proučava putem triju glavnih točaka : sadašnjosti, prošlosti i budućnosti.

Što je čovjek ?

Baveći se sadašnjošću čovjeka, teozofija nam opisuje čovjeka onako kakav on uistinu jest, onako kako ga vidi osoba razvijenih sposobnosti. Uobičajena je tvrdnja da čovjek ima dušu.

Teozofija, međutim na osnovu neposrednih istraživanja, mijenja ovu konstataciju tvrdeći da je čovjek duša koja ima tijelo. Uistinu čovjek ima više tijela, koja su samo njegovi instrumenti u različitim svjetovima, odnosno različitim oblicima materije.

Čovjek posjeduje vidljivo tijelo od fizičke materije, pomoću kojeg saobraća sa fizičkim svijetom.

Pomoću jednog drugog, nevidljivog tijela, koje se naziva astralno tijelo, saobraća sa svijetom emocija. To astralno tijelo prožima fizičko tijelo.

Osim toga čovjek posjeduje još jedno nevidljivo tijelo, koje se zove mentalno tijelo i koje prožima oba već spomenuta ! Pomoću mentalnog tijela čovjek saobraća sa svijetom konkretnih misli.

Ono što ljudi nazivaju smrću samo je napuštanje jednog instrumenta i to onog, koji pripada fizičkom svijetu, što na pravog čovjeka, na dušu koja boravi na višoj razini, ne utječe ništa više nego skidanje kaputa na naše fizičko tijelo. Ovo nije rezultat spekulacije, već promatranja i eksperimenata.

Čovjekova prošlost i budućnost

Teozofija može mnogo toga kazati o čovjekovoj prošlosti. Proučavanje prošlosti temelji se na činjenici, da sve, baš sve što se dogodi ostavlja svoj trag (to je svojevrsno pamćenje Prirode), tako da se u toku proučavanja pred očima istraživača odvijaju prošli događaji, baš kao da se to zbiva ovog momenta. Istražujući na takav način, doznajemo da je čovjek božanskog porijekla i da je iza

njega već duga evolucija.

Doznajemo, također, da je život čovjeka kao duše nešto što nam se čini beskonačno dugačko, a da je ono što smo obično nazivali ljudskim životom uistinu tek jedan dan u životu duše.

Čovjek je proživio već mnogo takvih dana, odnosno života, i proživjet će ih još mnogo.

Ako želimo razumjeti pravi život, ne smijemo ga promatrati samo u odnosu na jedan dan (koji počinje rođenjem, a završava smrću), već u odnosu na dane koji su prošli i na one koji će tek doći.

O čovjekovoj budućnosti može se također mnogo toga saznati, prvenstveno od ljudi koji su mnogo dalje odmakli na putu evolucije. Oni posjeduju iskustvo, na osnovu kojeg sami stvaraju zaključke.

Čovjekova sudbina, sve što stoji pred njim, spoznaje se kroz iskustvo iz života u život. Svaka inkarnacija znači dublje otkrivanje unutarnjih moći, veće znanje, veću sposobnost služenja bližnjima. Svaka inkarnacija je korak bliže u nastojanju da postanemo pomoćnicima u predstojećem razvoju Univerzuma.

Majstori

Postoje savršeni ljudi, i mogućnost da se dođe u dodir s Njima i da nas oni podučavaju velika je istina koju je teozofija donijela zapadnom svijetu.

Još jedna čudesna činjenica jest, da svijet ne srlja slijepo u anarhiju, kako se na prvi pogled čini. Naime, njegov napredak je pod nadzorom savršeno organizirane Hijerarhije, tako da konačna propast i najmanjeg djelića cjeline je najnemogućija od svih mogućih stvari.

Čak i letimičan pogled na rad Hijerarhije neizbježno pobuđuje čežnju za suradnju s Njom, čežnju da joj se služi i u neznatnom poslu, da bi se jednom, u dalekoj budućnosti, postalo dostojnim pristupiti vanjskim dijelovima Njenih redova.

Teozofija kao religija

Sve ovo dovodi nas do religijskog aspekta teozofije. Kad netko upozna te stvari postaje nezadovoljan sporim odvijanjem evolucije kroz eone, želi što prije postati koristan i teži da upozna kraći, ali strmiji Put što vodi do punog razvoja naših Moći.

Nema načina da se izbjegne uraditi sve ono što je potrebno da bi se to postiglo. Međutim, napraviti isti posao u kraćem razdoblju, to zahtijeva određeni napor. To se ipak može učiniti, jer su to već mnogi učinili. Svi se oni slažu u tome da se trud višestruko isplati.

Time se postepeno prelaze granice različitih vehikla (tijela i nivoa) i tako oslobođeni čovjek postaje inteligentnim suradnikom na velikom planu evolucije svih bića.

Teozofija kao nauka

Teozofija ima i svoj naučni aspekt. Ona je nauka o životu, nauka o duši.

Služi se metodom uzastopnih promatranja, prikupljajući i sređujući rezultate, na osnovu kojih donosi zaključke. Na taj način proučila je mnoge razine Prirode, stanja ljudske svijesti u toku života i stanja te svijesti nakon takozvane smrti.

Teozofija time pruža svima - koji traže spoznaju u sumnji, svijetlo u mraku, znanje u neznanju - pravi smisao života.

DRUGO POGLAVLJE

Reinkarnacija

Reinkarnacija nas uči da život napreduje kroz mnoga utjelovljenja prema potpunijem i plemenitijem mišljenju i osjećajima. Evolucija nas uči da se sve razvija i postaje sve složenije građe. To su danas desna i lijeva ruka Velikog Graditelja koji izgrađuje svijet.

Zagonetka svijeta, u svijetlu samo jedne od ovih istina, tek je napola riješena ! Promatrajući oba procesa koji su neodvojivo povezani i koji se nadopunjavaju, čovjek dolazi do pojma Velikog Graditelja i raste zajedno s Njim.

Što se reinkarnira ?

Od početka nam mora biti potpuno jasno tko ili što se reinkarnira. Zbog toga moramo shvatiti što je duša, a što su njeni instrumenti.

Čovjekova besmrtna duša

Ljudska duša je individualna i trajna svijest, koja živi u obliku ili tijelu od fizički nevidljive materije. To tijelo duše načinjeno je od materije koju nazivamo materijom višeg mentala, a koja se u modernim teozofskim studijama naziva Kauzalno tijelo. Ono ima ljudski oblik, ali niti muški niti ženski, nego više liči na anđele iz nekih tradicija.

Prema onome kako su ga vidjeli vidoviti ljudi, ono je obavijeno sjajnom tvari, nježnih boja poput boja zalazećeg sunca što se rasplinjuju. Taj oblik (nazvan augoides), obavijen sjajnom materijom tvori stalno prebivalište duše u kauzalnom tijelu. U njemu duša živi neprestano i vječno. Za nju ne postoji rođenje, djetinjstvo, starost i smrt. Ona je besmrtna.

Proces reinkarnacije

Rast duše odvija se najprije kroz eksperimentiranje sa životom u području koje je niže od onog gdje je njen pravi dom. Zbog toga se reinkarnira i to tako da :

1. sakuplja materiju niže mentalne razine i oblikuje je u mentalno tijelo, da bi mogla pomoću njega misliti,
2. sakuplja astralnu materiju i od nje pravi astralno tijelo, pomoću kojeg osjeća,
3. napokon, uzima fizičku materiju i gradi fizičko tijelo, pomoću kojeg radi.

Proces kojim duša uzima ova tri tijela, da bi se njima služila u fizičkom svijetu, zove se reinkarnacija.

Rast duše

U toku života fizičkog tijela, svaka vibracija na koju reaguju živci, prvo uzrokuje podražaj u mozgu. Zatim taj podražaj prima astralno (emotivno) tijelo kao prijatan ili neprijatan. Mentalno (misaono) tijelo prima zapažanja astralnog tijela i pretvara ga u misao. Tu misao prima duša u kauzalnom tijelu i šalje odgovor preko mentalnog i astralnog tijela u fizički mozak. U svakom trenutku kada je svijest aktivna postoji ova izmjena informacija sa kauzalnim tijelom.

Kad duša na taj način skupi mnogo ideja ona ih onda analizira, svrstava i poopćuje obična životna iskustva u ideale misli i djela.

Ona pretvara pojavni svijet u vječne pojmove koji postaju njen sastavni dio.

Što je smrt ?

Povratni proces reinkarnacije, kojeg nazivamo smrt, ne znači nikakvu promjenu za dušu u kauzalnom tijelu. Prvo se odbacuje fizičko tijelo i time prestaje podražaj s fizičke razine. Zatim duša odbacuje astralno tijelo ne primajući više podražaje s astralne razine. Napokon ostavlja i mentalno tijelo i ne poklanja više pažnju mislima o konkretnim stvarima.

Tada je ona potpuno u sebi, u kauzalnom tijelu, bez nižih grubih vehikla i njena je pažnja sva usmjerena k vječnim realnostima.

Duša je ponovo kod kuće, iako ustvari, nije ni napustila svoj istinski dom; ona je samo usmjerila dio svoje svijesti i volje kroz vehikle koji su izgrađeni od niže materije. Koristila je te vehikle kroz određeno vrijeme, a kad joj više nisu bili potrebni, odbacila ih je.

Ono što zovemo životom i smrću, za dušu je samo silaženje dijela svijesti na niže razine i njen ponovni povratak u više razine.

Što određuje duljinu života ?

Nema općenitog principa o duljini života u fizičkom tijelu. Vrijeme rođenja je određeno završetkom života u nebeskom svijetu. Vrijeme smrti otprilike unaprijed određuju «Gospodari Karne». U to ime dano je Čuvarima Božanskog Plana u zadatak da usklađuju dobro i zlo u ljudskoj prošlosti i sadašnjosti, tako da rezultat njihove interakcije bude najveće moguće dobro.

Gospodari Karne određuju glavne događaje i završetak neke inkarnacije u skladu s dužnostima koje čovjek ima prema drugima i drugi prema njemu, a koje proističu iz prošlih života. Ipak, taj osnovni plan može se izmijeniti naporom samog individua, ali i djelatnošću neke druge osobe.

Na primjer, može netko završiti inkarnaciju smrću u nekoj nesreći, a Gospodari Karne nisu mu još planirali kraj. U tom slučaju, tako poremećeni kraj će se dovesti u red u slijedećem životu, tako da duša čiju sudbinu su za časak drugi poremetili i izmijenili, neće ništa izgubiti.

Reinkarnacija - ključ životnih problema

Život bez reinkarnacije kao ključa je uistinu divlja i surova drama.

Ipak, u svijetlu reinkarnacije smrt gubi svoj žalac, a grob svoju pobjedu.

Na ovaj način ljudi neprestano napreduju prema bogolikom stanju, ruku pod ruku s onima koje vole, bez straha od razdvajanja.

Umiranje je mala uloga, koju duša izvodi kratko vrijeme, a kad je predstava završena, svi životi proživljeni i sve stvari umrle, duša počinje svoj put kao Majstor Mudrosti, kao Božanska Sjena nad svijetom, kao «Utjelovljena Riječ».

Jednome i svima, civiliziranom čovjeku i divljaku, ovo je budućnost koja nas čeka.

TREĆE POGLAVLJE

Karma - zakon koji upravlja ljudskim životom

Riječ «Karma» znači jednostavno, djelovanje ili uzročnost. U naučnoj frazeologiji to znači « akcija i protuakcija su jednake i suprotne ». Osnovni zakon Karme u običnom govoru ne može se bolje izraziti nego dobro poznatim stihom : « Što čovjek sije to će i žeti ».

Svi mi dopuštamo da je ovo istina sa stanovišta poljoprivrede. Ali nismo baš skloni dopustiti da je ovo sasvim točno i na polju ljudskih djela, ljudskih osjećaja i ljudskih misli. Ipak, Teozofija tvrdi da je to upravo tako i podučava nas da ispravno razumijevanje ovog zakona objašnjava čak i naizgled najveće nepravde i nejednakosti u ljudskom životu.

Trostruka nit sudbine

Zakon Karme ima trostruku primjenu na ljudski život. Kao što su stari Grci govorili da postoje tri Suđenice, koje predu niti ljudskog života, tako i Teozofija naučava da se čvrsti konac ljudske sudbine sastoji od tri niti isprezene od tri moći čovjekove svijesti :

1. Moć misli, 2. Moć volje i želje, 3. Moć djelovanja .

Moć misli

Nit isprezena od misli daje osobine, koje zajedno nazivamo karakterom. U Bibliji čitamo : « Što čovjek u svom srcu razmišlja, takav on i jest » ili « Tko mrzi svoga brata, već je ubojica » itd. U indijskim spisima izražava se ista misao : « Čovjek je stvoren od misli, što misli takav i postaje ».

Prvi korak u smišljenom oblikovanju karaktera je, konačni izbor onoga o čemu ćemo misliti. Drugi korak je, uporno misliti na osobinu koju smo izabrali.

Nakon nekog vremena, vrlina na koju mislimo početi će se očitovati, a ova vježba postat će nam navika. Misli stvaraju karakter.

Moć volje i želje

Ova moć je ona druga Suđenica, koja pleće jaku nit u našem koncu sudbine. Mi izražavamo naše želje i volju u bezbroj oblika, bilo da je to želja za posjedovanjem, bilo nastojanje da odstranimo ono što nam je neprivačno ili odbojno. Kao što magnet privlači i čvrsto drži željezo, tako i naše želje privlače k nama ono što želimo posjedovati. Jaka želja za bogatstvom i uspjehom dovodi ih k nama.

Sve što uporno i dovoljno jako želimo, bilo to dobro ili loše, dolazi nam, prije ili kasnije.

Neodređene i promjenljive željice imaju malu privlačnu snagu. Samo čovjek jake volje postiže ono što želi postići. Volja i želja dovode nas u situaciju da postignemo ono što želimo.

Moć djelovanja

Treću nit konca sudbine tka moć djelovanja. Ona, s jedne strane, donosi čovjeku fizičku sreću i zadovoljstvo ili, s druge strane, fizičku nesreću ili zlo. Ovaj aspekt Zakona uči nas da svaka naša akcija prema drugima oko nas, rezultira i protuakcijom drugih prema nama.

Čovjeka koji širi sreću u svojoj okolini, snaći će sreća ili sretne fizičke okolnosti, a onoga koji druge unesređuje, prije ili kasnije, snaći će nesreća, često već u istoj inkarnaciji. Služenje bližnjima

u jednom životu imat će kao rezultat prijatnu fizičku okolinu bilo u ovoj ili u slijedećoj inkarnaciji.

Prilike da se nešto postigne, koje čovjek sada dobro iskoristi, donijet će mu veće mogućnosti u idućem životu. Propuštene prilike i neiskorištene mogućnosti donijet će nam uzaludne težnje ili nepovoljnu okolinu ili defektno fizičko ili mentalno tijelo u slijedećoj inkarnaciji.

Nanesene fizičke povrede drugome, donose krivcu prirodene fizičke mane u slijedećoj inkarnaciji. Kojom mjerom mjerite druge, tom istom mjerom će se i vama mjeriti. To nisu samo lako izrečene riječi nego je to doslovna istina.

Čovjek - tvorac vlastite sudbine

Moramo li biti malodušni, ako su nam mogućnosti male, zalihe siromašne, a životne prilike teške ?
Prema Zakonu Karne – ne !

Čovjekove sposobnosti ili nesposobnosti, fizičke, mentalne ili emocionalne, njegova sreće ili nesreća, njegov nezgodan temperament, nisu mu, kako se nama čini, nametnuti bez njegovog vlastitog izbora. Njegove vlastite misli, želje i odluke, njegova vlastita djela, i u ovoj i u prošlim inkarnacijama, jako utječu na sadašnja stanja.

Njegove mogućnosti, ograničene neznanjem, splele su (u ovoj ili u nekoj prošloj inkarnaciji) nit koja ga sada sputava kao slabost, teške prilike ili loše osobine.

Ali ako je svoje vlastite moći upotrijebio mudro, zauzvrat sada ima sadašnje sposobnosti, dobre prilike ili ugodan temperament.

Karma osigurava veliku budućnost

Prošlost je za čovjeka sada zaista prošla. Ali, budućnost je još uvijek pred njim. Njegov život se ne sastoji samo od jedne inkarnacije, pred njim su još mnoge.

Iste ove moći, kad ih upravlja znanje, mogu ga osloboditi od prepreka koje si je sam nametnuo, od nemoći, od nesreće, od nezadovoljstva.

I premda trpi zbog nekadašnjeg neznanja i krivih postupaka, čovjek raste u Mudrosti učeći se ispravnom djelovanju. Uistinu, naša mala patnja, koja tako kratko traje, osigurava izvanredno veliki dio vječne slave.

Ispravna primjena Zakona Karne u ovom životu, osigurat će čovjeku moć, slobodu i sreću u budućim životima .

PETO POGLAVLJE

Da li je Teozofija istinita ?

Nema filozofije koja bi bila jednaka Teozofiji u njenom idealizmu, nadi i sveobuhvatnoj nježnosti. Ona otkriva intelektu takvu zapanjujuću lepezu životne djelatnosti u vidljivim i nevidljivim svjetovima, da je on najprije zapanjen, a zatim ponesen njenom profinjenom ljepotom. Iznad svega, prastara mudrost ne umuje, nego govori autoritativno.

Onaj tko se upoznaje s Teozofijom mogao bi, suočen sa njenim (na prvi pogled) dogmatizmom, pitati: « Ali, kako da znam da je sve ovo istina ? ».

Istina je velika . . .

Ima mnogo vrsta znanja - ono znanje koje prenose osjetila, ono koje vidi um, ono koje shvaća srce i ono koje zna intuicija. Jedno ili sva ova znanja su za čovjeka putovi ka Istini, ovisno o njegovom temperamentu.

Mi smo svi slični i vrijednost koju za nas predstavlja svijet i događaji u njemu mijenja se ovisno o tome što od života tražimo. Kakva je struktura ljudskog srca i uma, takav će biti i pogled na svijet.

Dok je neka činjenica za jednog čovjeka stvarnost, za drugoga je možda iluzija, dotle za istinu postoji samo jedno mjerilo. Istina je ona koja prisiljava. Kad netko jednom pošteno i jasno sagleda određenu stvar u Prirodi, ona ga zatim čitavog povuče za sobom da radi u skladu s njom. Ova prisila može biti brza ili polagana, ali utjecaj Stvari koja jest, na um je takav da se više nikada ne može osloboditi njene moći. Nadalje, ako je ono što je um vidio vizija istine, a ne iluzija, tada ta vizija raste iz dana u dan, otkrivajući neprestano sve šire horizonte. Sumnje se mogu javljati jedna za drugom, ali ni milijun sumnji ne mogu nagristi jednu istinu. Duša koja misli da je shvatila istinu može se mirno dalje boriti uništavajući sumnje jednu za drugom.

. . . i ona će nadvladati

Ako su ove teozofske istine istovremeno i činjenice koje vrijede u prirodi, tada će se one na vrijeme pokazati svakome kao takve. One se moraju prije ili kasnije ugraditi u strukturu misli svakog čovjeka, ako on zaista namjerava razmišljati u skladu s njima. Može ih se vidjeti jednu po jednu nakon što razvijemo određenu sposobnost gledanja. Ali vidjeti sve, od atoma na radu do sunčanog sistema, kako provode u djelo volju Logosa, to već nije za svakoga od nas na sadašnjem stupnju razvitka.

Kako svijest raste razvijaju se i sposobnosti viđenja sve većeg broja činjenica. I kako će se jedna činjenica za drugom (u koje smo ranije jedva vjerovali) vidjeti direktno, tako ćemo ju prihvatiti kao nepobitnu stvarnost. Do sposobnosti neposredne vizije doći će svi, a do potpune vizije doći će se kada duša postane Majstor Mudrosti.

Kako dolazi svjetlo

Do toga dana možemo barem raditi u svijetlu vizije istine koju svatko od nas ima. Shvatimo li da načini gledanja nisu samo pet osjetila i um, nego i naše aspiracije, naša imaginacija, naša ljubav i

požrtvovnost, tada će istina navirati u nas kroz mnoge putove koji su nam još zatvoreni. Život je nešto daleko veće nego što to može spoznati jedan instrument spoznaje – um. Um je koristan instrument za pamćenje, ali vrlo ograničen za viziju.

Za onoga koji traži i želi dokazati jednu teozofsku istinu za drugom, ne postoji sigurniji put nego da provede u djelo onu veliku istinu, koju može spremno prihvatiti, a to je istina o Bratstvu. Sjetimo se da su i drugi poput nas samih, da ista Priroda struji kroz sve nas i da je ono što je teško nama, teško i ostalima. Neka kaže, gledajući svog susjeda : « Ovo sam ja, jedan do sada nepoznati dio mene ». Neka strpljivo proučava taj svoj misteriozni dio, koji je izvan njega. Neka uvidi da ga, dok napreduje u milosti i strpljivom ponašanju, više ništa misteriozno ne sprječava da otkrije u čovjeku i Bogu istine postojanja, kojih nije bio svjestan. Rad iz Ljubavi je Božanska Milost na djelu. Oni koji rade iz Ljubavi, moraju neizbježno doći do Mudrosti.

Raditi - zatim znati

Ovo je najbolji dokaz da su teozofske istine stvarnost, a ne samo lijepa tvorevina nekog filozofskog mozga. Ako čovjek ne vjeruje u ono što teozofija naučava, neka ipak pokuša raditi onako kako ona savjetuje. Tako će otkriti «Teozofija» označava prekrasnu Stvarnost. A kada bude znao, sa svakim djelićem svoga bića i u svakom trenutku, da je sve oni što jest njegova najviša ljubav i žrtva, njegova najdublja vjera i davanja – ona STVARNOST u njemu, izvan koje nema postojanja, onda će shvatiti da je u njemu instrument saznavanja pomoću kojeg može sam otkriti sve.

Bog u čovjeku

Istina prebiva u samoj ljudskoj prirodi. Ona mu nije nešto strano, već je njegov stalni, vjerni drug u snovima. Budući da je čovjek Božanski, Mudrost je njegovo naslijeđe. I ne samo Mudrost, nego i Moć također, Moć da se usuđuje, Moć da pati i da osvaja. Ovaj osjećaj pobjede, koji donosi svu radost sa sobom, je dar koji Prastara Mudrost poklanja svakom koji ju voli.

ŠESTO POGLAVLJE

Što je Teozofsko Društvo ?

Teozofsko Društvo osnovano je u New Yorku 17. studenog 1875. godine, a osnivači su Helena Petrovna Blavatsky i Henry Steel Olcott .

Ciljevi - Tri su cilja Društva :

1. Da se stvori jezgra sveopćeg bratstva među ljudima, bez obzira na rasu, vjeru, spol, kastu ili boju kože.
2. Da se potakne proučavanje komparativne religije, filozofije i nauke.
3. Da se potakne istraživanje nerazjašnjenih zakona prirode i latentnih snaga u čovjeku.

Svrha Društva

Društvo se sastoji od tisuća članova po čitavom svijetu koji pripadaju bilo kojoj religiji ili nijednoj. Njih ujedinjava pristanak na gornje ciljeve, a namjera im je da uklone suprotnosti bilo koje vrste. Njihova je želja da okupe ljude dobre volje bez obzira na osobni stav, a želja im je da proučavaju Prastaru Mudrost da bi je mogli provoditi u svakodnevnom životu i da rezultate svojih studija podijele sa drugima.

Ono što članove povezuje nije, u stanovitom smislu, ispovijedanje nekog sektaškog vjerovanja, nego zajedničko traganje za Istinom. Oni smatraju da Istinu treba tražiti proučavanjem Prastare Mudrosti koja je podloga svih religija, i to razmišljanjem, meditacijom i intuitivnim opažanjem, čistoćom života i predanošću visokom idealu kojeg inspirira namjera služenja čovječanstvu.

Pogled na život

Pravi teozofi smatraju da je Istina nagrada, koju treba osvojiti, a ne dogma koju nameće neki autoritet.

Oni su tolerantni prema svima, čak i prema netolerantnima. Traže izlaz iz neznanja, a ne kaznu za njega. Više vole razumijevanje nego osudu. Na svako ljudsko znanje i aspiraciju, bilo putem religije ili na drugi način, gledaju kao na dio Božanske Mudrosti. Služenje je njihova svrha.

Svaki koji je voljan studirati, koji je tolerantan, koji aspirira prema visokom idealu i koji je voljan ustrajno raditi na sebi za bratske odnose, taj je dobrodošao kao član.

Na svakom članu je da odluči na koji način i u kojem obliku će on izraziti ideale Teozofije u svom dnevnom životu.

Jedino bitno

Jedini uvjet za članstvo je suglasnost sa tri cilja Društva